

Umyndiges og offentlige Stiftelses Midler. Jeg troer, at, naar de Betyggelser, som tilfjættedes saavel ved det oprindelige Lovforslag, som fornemmeligt ved de Forslag, som ere gjorte af Udvalget, og ogsaa ved det til § 4. c af en æret Rigsdagsmand stillede Forslag, hvorefter der skulde sættes „Gjældsforfrivninger“ istedet for „Pantebreve“, saaledes at man kunde være forvisset om, at der ikke nogenstunde circulerede et større Beløb af Gjældsforfrivninger imod Interesentkabet end for $\frac{2}{3}$ af den til Pant tilbudte Eiendoms Værdi, saa maatte man have en saa stor Betyggelse i disse Documenter, at man vel uden Risiko kunde overlade Overformynderbestyrelserne at udlåne, naar de maatte finde, at det kunde stemme overens med de af dem bestyrede Midlers Interesse.

Udforeren: Den høitærede Justitsminister har for en Deel gjort opmærksom paa, hvad jeg troede at burde udhæve imod den Giefjøbenhavnske Rigsdagsmands (Mourier) Betænkkeligheder, ved at indrømme den Begunstigelse, hvorpaa § 3 af nærværende Lovudkast gaaer ud. Jeg troer, at man maa have fast for Øie, at Alt, hvad her egentlig handles om, er paa den ene Side: at opstille de Betingelser, som enhver Creditforening maa opfylde, naar den vil have sine Statuter sanctionerede, og blive deelagtig i visse Begunstigelser, og paa den anden Side at fastsætte, hvori disse Begunstigelser skulle bestaae. Jeg troer, at en saadan almindelig Lov er bleven til en Nødvendighed her, fordi, som jeg alt tidligere bemærkede, flere Bestræbelser efter og Forsøg paa at grunde slike Creditforeninger have stødt paa saa mange Vanskeligheder, at de ikke ere komne istand; og, havde Creditforeningerne hos os ikke haft en saadan Historie liggende bag sig, saa maa jeg for mit Vedkommende tilstaae, at jeg vilde ansee en saadan

almindelig Lov for at være mindre nødvendig, thi det kommer dog i ethvert specielt Tilfælde egentlig an paa Creditforeningens Organisation, og paa den større eller mindre Grad af Strengthed, hvormed det Minimum af Betingelsen opfyldes, som Lovgivningen har foreskrevet, og paa med hvilken Samvittighedsfuldhed Statutterne overholdes. Det er det, der vil afgjøre hvilken Grad af Tillid, det enkelte Institut vil vinde, ligesom det vil beroe paa hvilken Betyggelse Statutterne i saa Henseende give, hvorvidt de Begunstigelser, som det Offentlige vil tilstaae for at fremhjelpe og støtte et saadant Institut, ville komme det til Gode. Der er derfor efter min Anskuelse ikke nogen Fare ved, at det tillades Bestyrelsen af offentlige Stiftelses og Umyndiges Midler at kunne anbringe disse Midler i saadanne Creditforeninger, naar de opfylde det Minimum af Garantier, som Lovgivningen foreskriver, og naar deres Statuter ere saaledes, at de kunne vinde Ministeriets Sanction; og man kan da roligt overlade det til Vedkommendes samvittighedsfulde Bedømmelse, om ogsaa den enkelte Creditforening fortjener en saadan Tillid; at man med Sikkerhed kan betro den de omtalte Midler. Men jeg troer virkelig, at, naar Staten overhøvedet ønsker slike Creditforeningers Oprettelse, og, naar man har bundet dem til saadanne Betingelser, som er steet, at vedkommende Interesenter skulle være solidarisk forpligtede, og at der kun tør udlånes $\frac{2}{3}$ af Taxationsværdien i saadanne Eiendomme, saa er ogsaa en saadan Grad af Sikkerhed i Almindelighed tilveiebragt for disse Instituter, at de Hindringer, som ligge i Lovgivningen, for at udlåne offentlige Stiftelses Midler, maa søges bortryddede, hvis man i det Hele vil tænke paa, at slike Institutioner skulle nyde Fremme.